

*Susan
Mallery*

Goed voor
elkaar

Vertaling Anne-Marie Martens

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2016 Susan Mallery, Inc
Oorspronkelijke titel: *The Friends We Keep*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Anne-Marie Martens
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0988 9
ISBN 978 94 027 6468 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2022

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Was het te veel gevraagd om in haar eentje te willen plassen? Dat vroeg Gabriella Schaefer zich voor misschien wel de vierhonderdste keer in de afgelopen paar maanden af. In het algemeen vond ze haar leven fantastisch: haar man, haar vijfjarige tweelingdochttertjes, haar huisdieren, haar huis... Ze mocht haar handen dichtknijpen. Dat wist ze. Ze was een geluksvogel. Maar zo nu en dan... oké, minstens één keer per dag verlangde ze er wanhopig naar om als een normaal mens naar het toilet te kunnen. Om te kunnen gaan zitten en plassen. Ongestoord.

Zonder dat iemand de deur openduwde om te klagen dat ze honger had of dat Kenzie haar pop had afgepakt. Zonder dat Andrew met in iedere hand een paar sokken binnenwandelde om te vragen welke hij zou aantrekken. Zonder dat een kat haar poot met roze kussentje onder de deur door stak of een basset aan de andere kant ervan zachtjes zat te janken. Alleen. O, die dertig à veertig seconden alleen kunnen zijn. Kunnen uitplassen, doorspoelen en haar handen wassen met niemand in de buurt.

Ze zette haar richtingaanwijzer aan, schoof op naar de linkerbaan en minderde vaart om te kunnen afslaan. Nog zevenenvijftig dagen, hield ze zichzelf voor. Over zevenenvijftig dagen ging de tweeling naar de kleuterschool en kon zij weer aan het werk. Weliswaar slechts parttime, maar toch. Het zou heerlijk zijn. En wat ze nooit tegen wie dan ook zou zeggen, was dat ze zich er vooral op verheugde weer in haar eentje te kunnen plassen.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Kenzie vanaf de achterbank. ‘Waarom lach je?’

‘Weet je een mop?’ vroeg Kennedy. ‘Ga je hem vertellen?’

Op deze leeftijd deden ze niets anders dan vragen stellen, dacht Gabby met haar blik op de weg gericht. Toen ze een gaatje in het tegemoetkomende verkeer zag, draaide ze het parkeerterrein op en reed naar het einde van de rij winkels. Er waren nog een paar plaatsen vrij voor Supper’s in the Bag. Nadat ze de SUV op een ervan had geparkeerd, zette ze de motor uit.

‘Ik heb grappige gedachten,’ zei ze tegen de meisjes. ‘Moppen ken ik niet.’

Kennedy trok haar neus op. ‘Oké.’

In haar stem klonk teleurstelling door. De twee meisjes wisten dat er meestal een groot verschil was tussen wat volwassenen grappig vonden en wat écht grappig was.

Gabby pakte haar schoudertas en stapte uit. Toen deed ze het achterportier open.

‘Klaar?’ vroeg ze.

Beide meisjes knikten. Ze waren de veiligheidsgordels van hun autostoeltjes al aan het losmaken.

Hen uit hun zitjes krijgen was nooit een probleem. Hen erin krijgen daarentegen... Hoewel de stoeltjes voor kinderen tot tweeëntwintig kilo waren, wilden haar dochtertjes zitverhogers. Autostoeltjes waren voor baby’s, was haar al diverse malen te verstaan gegeven. Dat de stoeltjes veiliger waren, leek er in hun ogen niet toe te doen.

Andrew en zij moesten een betere strategie verzinnen, dacht Gabby terwijl ze Kennedy op de grond hielp springen. Kenzie volgde. Deze strijd wilde ze niet elke dag voeren. Daarbij kwam dat de discussies steeds langer duurden. Inmiddels moest ze al

vijf à tien minuten extra incalculeren om op tijd op afspraken te komen.

Het probleem was dat allebei de meisjes op hun vader leken, dacht ze met een inwendige glimlach. Hij was een succesvolle, verbaal begaafde sales executive. Met hun vijf jaar begon de tweeling al te proberen zich uit de nesten te praten.

‘Is Tyler er ook?’ vroeg Kennedy.

Gabby streek het haar uit de ogen van het meisje. Haar blonde pony moest nodig worden bijgeknipt. Alweer. ‘Ja.’

Haar dochters juichten. Tyler, het zoontje van haar vriendin Nicole, was zes en zou binnenkort naar groep drie gaan. In de ogen van haar kinderen, die het erg spannend en een beetje eng vonden om binnenkort naar de kleuterklas te gaan, was hij een echte man van de wereld. Hij wist dingen en ze waren allebei dol op hem.

Ze pakte de lege felgroene boodschappentassen met het logo van Supper’s in the Bag die bij haar lidmaatschap hoorden. Om de week werkte ze samen met een paar vriendinnen drie uur bij Supper’s in the Bag en daarna ging ze naar huis met zes maaltijden voor haar gezin. Maaltijden die in de oven of op de barbecue konden worden bereid, al gekruid en in porties verdeeld.

Het principe van Supper’s in the Bag was simpel. Iedere sessie duurde ongeveer drie uur. In de grote, op een bedrijfskeuken lijkende ruimte waren acht werkplekken, ieder voor een ander hoofdgerecht. Aan de hand van duidelijke instructies deed je vlees, kruiden en groenten in recyclebare bakjes, of verrichtte je alle voorbereidende werkzaamheden voor een maaltijd.

Aanvankelijk had Gabby zich schuldig gevoeld omdat ze zich had ingeschreven voor deze kookstudio. Ze was altijd thuis bij de kinderen, dan kon ze toch wel koken voor haar gezin? Maar de dagen glipten haar door de vingers, bedacht ze terwijl ze de

lege tassen aan haar dochttertjes gaf en hen naar de ingang loodste. Gelukkig was de eigenaresse van Supper's in the Bag de zus van een goede vriendin. Tegen zichzelf zeggen dat ze een plaatselijk bedrijf ondersteunde, hielp tegen de schuldgevoelens.

Omdat Andrew zo'n lieverd was, moedigde hij haar aan om gebruik te maken van deze mogelijkheid. Ze gingen minstens één keer per week uit eten, wat betekende dat ze met de zes maaltijden van hier nog slechts zes keer zelf hoefde te koken.

De werkplekken bevonden zich tegen de muren van de grote open ruimte. In het midden stonden stellingen met keukenspullen. Bij de deur waren een kassa en planken voor de boodschappentassen en handtasjes die ze allemaal bij zich hadden. De werkbladen waren van roestvrij staal, net als de spoelbakken.

Aan de linkerkant was een kleine zithoek waar klanten konden blijven kletsen als ze dat wilden. Rechts was een gedeelte van de ruimte afgescheiden en in felle kleuren geschilderd. Er stonden tafeltjes en stoeltjes voor kinderen, er lag wat speelgoed, er waren een heleboel kleurpotloden en voldoende kleurboeken.

Cecelia, de vaste oppas, was er al. De tengere studente met krullend haar glimlachte breed bij het zien van de tweeling. 'Ik hoopte al dat jullie vandaag zouden komen,' zei ze terwijl ze naar hen zwaaide. 'Het wordt weer superleuk.'

'Cece!' De tweeling liet de boodschappentassen vallen en rende naar het meisje toe. Vervolgens werd er uitgebreid geknuffeld.

'Komt Tyler ook?' vroeg Kenzie gretig.

'Ja. Maar waarschijnlijk zijn hij en zijn moeder aan de late kant.' Cecelia nam de kinderen mee naar een tafeltje. 'Laten we een tekening gaan maken terwijl jullie moeder aan haar maaltijden begint,' zei ze.

Gabby maakte van de gelegenheid gebruik om een schort te gaan halen bij de incheckbalie. Toen pakte ze haar schema, waarop stond naar welke werkplekken ze moest en in welke volgorde.

Supper's in the Bag was niet uniek. Op verschillende plaatsen in het land waren soortgelijke bedrijven gevestigd. Hoewel ze nooit dol was geweest op Morgan, de eigenaresse, kon ze niet anders dan bewondering hebben voor haar zakelijk instinct. Zo waren kinderen welkom à raison van vijf dollar per kind per uur. Voor Gabby betekende dat dertig dollar extra, maar het was beter dan zelf een oppas moeten zoeken. Bij ieder hoofdgerecht was een passende wijn te koop en ze vermoedde dat de winstmarge daarop honderd procent was. Ook aperitieven en dessertwijnen waren verkrijgbaar.

De zus van Morgan, Gabby's vriendin Hayley, bereidde enkele dagen per week de sessies voor. Ze sneed dingen en opende potjes met kruiden en blikken tomaten. Toevallig wist Gabby dat ze dat werk deed in ruil voor gratis maaltijden.

Hayley beweerde dat zij in het voordeel was, maar Gabby had daar zo haar twijfels over. In iedere situatie leek Morgan aan het langste eind te trekken en ze dacht niet dat het in dit geval anders was.

Er kwamen nog meer vrouwen binnen. Per keer was er plaats voor tweeëndertig klanten, maar overdag waren het er meestal een stuk of vijfentwintig. Supper's in the Bag was van donderdag tot en met zondag ook van 's middags vier tot 's avonds halfnegen open.

Ze zag Hayley, Nicole en Nicoles zoontje Tyler. Nadat Nicole haar zoon naar Cecelia had gebracht, begroetten de drie vrouwen elkaar bij de wasbak voor het handen wassen.

'Hallo,' zei Gabby, waarna ze haar vriendinnen omhelsde.

Nicole was een lange, benijdenswaardig slanke blondine. Gabby wist niet of de topconditie van haar lichaam het resultaat was van goede genen of van het feit dat ze haar brood verdiende als fitnessinstructrice. Al eeuwen nam ze zich voor zich in te schrijven voor Nicoles lessen. De tien kilo die ze tijdens haar zwangerschap was aangekomen, was ze nog steeds niet kwijt, terwijl de tweeling al bijna naar de kleuterschool ging. Ze moest er dus echt iets aan gaan doen, of ophouden haar dochters de schuld ervan te geven.

Hayley was ook slank, maar op een manier die Gabby verontrustte. Zoals gewoonlijk zag haar vriendin bleek en had ze donkere kringen onder haar ogen, maar voor de verandering maakte ze een energieke indruk. ‘Ik verheug me op de maaltijden van vandaag,’ zei ze. ‘De groenten waren supervers en volgens mij wordt het nieuwe enchiladarecept een groot succes.’

‘Wat ben je vrolijk,’ zei Gabby terwijl ze een groen schort van Supper’s in the Bag voordeed. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niets bijzonders.’

Gabby vroeg zich af of dat waar was. Hayleys leven was zowel lichamelijk als emotioneel een achtbaan, doordat ze wanhopige pogingen deed om een zwangerschap tot een goed einde te brengen. Haar laatste miskraam had ze nog maar een paar maanden geleden gehad en ze hield nu even pauze – op doktersvoorschrift.

Nicole deed haar lange haren in een paardenstaart. ‘Weet je het zeker?’ vroeg ze. ‘Je hebt iets springerigs.’

Hayley lachte. ‘Moet ik dat als een compliment opvatten?’

De drie vriendinnen gingen naar hun eerste werkplek. De instructies stonden op gelamineerde kaarten en de ingrediënten voor de ovenschotel kwamen uit schalen en zakjes. Op de kruiden zaten duidelijke etiketten.

Ieder van hen pakte een aluminium bakje. ‘Ongelooflijk dat het al half juli is,’ zei Nicole terwijl ze maistortilla’s onder in het bakje legde. ‘Ik hoopte nog een paar dagen weg te kunnen met Tyler, maar dat zie ik niet meer gebeuren. Ik heb het gewoon te druk met mijn werk en de zorg voor hem.’

‘Je hebt een eigen bedrijf,’ zei Gabby, nieuwe schuldgevoelens onderdrukkend. Zij zou ook een bedrijf moeten hebben, dacht ze. Of voor meer dan twintig uur per week weer aan het werk moeten gaan. En alle maaltijden zelf moeten koken. Eerlijk gezegd had ze geen idee waar haar tijd bleef. De tweeling deed iedere dag van acht tot één mee aan zomeractiviteiten van de kinderopvang. Makayla, haar vijftienjarige stiefdochter, was van acht tot vier ook onder de pannen. In die tijd moest het toch mogelijk zijn boodschappen te doen, te wassen, te koken én iets maatschappelijk nuttigs te doen. Maar dat kwam er niet van.

‘Je kunt altijd naar Disneyland.’ Hayley schepte stukjes kip voor een ovenschotel in bakjes. In plaats van één bakje van drieëntwintig bij drieëndertig centimeter gebruikte ze er twee van twintig bij twintig. Wat haar aantal maaltijden verdubbelde. Maar zij hoefde natuurlijk ook alleen voor haar en Rob te zorgen.

‘Tyler is gek op Disneyland,’ zei Nicole. ‘Maar toch lijkt het op valsspelen.’

‘Wees blij dat het dichtbij is,’ merkte Gabby op.

Het enorme attractiepark lag op zo’n vijfenveertig kilometer van Mischief Bay. Nog geen uur rijden, als de verkeersgoden je gunstig gezind waren.

Ze sloeg haar arm om Nicoles schouder. ‘Het zou veel erger kunnen zijn. Er zou een Brad het Draakje Land kunnen bestaan. Dan zou je pas echt een probleem hebben.’

Nicole grinnikte. ‘Ik zou in de verleiding komen het in brand te steken.’

Hayley en Gabby lachten.

Brad het Draakje was een populaire kinderboekenserie. Een heleboel jongetjes, waaronder Tyler, waren dol op B het D, zoals hij onder intimi bekend stond. Om redenen die Gabby nooit had begrepen, had Nicole een enorme hekel aan zowel het personage als de schrijver. Ze beweerde dat ze in een artikel had gelezen dat het de auteur, Jairus Sterenberg, alleen maar om het geld te doen was, dat hij niet deugde en dat hij waarschijnlijk verantwoordelijk was voor een mogelijke toekomstige zombie-apocalyps. Gabby geloofde daar niet zo in. Ongetwijfeld waren er ook genoeg ouders die schoon genoeg hadden van alles wat met Frozen of de Minions te maken had.

‘Hoe was het op Hawaï?’ vroeg Nicole.

De maand daarvoor hadden Gabby, Andrew en de tweeling tien dagen in een appartement op Maui gezeten. Met hun vier. Makayla was bij haar moeder geweest.

‘Het was geweldig! Prachtig weer en genoeg te doen. De meisjes vonden het er fantastisch.’

‘En hoe heeft Makayla het tijdens jullie afwezigheid bij haar moeder gehad?’ wilde Hayley weten.

Gabby zuchtte. ‘Goed. Maar haar moeder vindt het niet prettig als ze langer dan een weekend komt en dat maakt de zaak ingewikkeld. Ik snap het niet. Makayla is vijftien. Natuurlijk kan ze een grote mond hebben, maar ze is haar kind. Je hoort van je kind te houden.’

‘Is ze nu weer bij jullie?’ vroeg Nicole.

‘De eerste avond dat we terug waren, kwam haar moeder haar meteen brengen.’

‘Jammer dat ze niet met jullie meekon,’ zei Hayley.

‘Hm-m,’ mompelde Gabby vaag, haar ovenschotel met kaas bestrooiend voordat ze de deksel op de bak deed. Ze had waarschijnlijk gewild moeten hebben dat Makayla mee had gekund, maar eigenlijk had ze het wel fijn gevonden dat haar stiefdochter er even niet was.

Toen ze klaar waren met hun eerste maaltijd, brachten ze die naar de rij met koelkasten en zetten ze op de hun toegewezen planken. Vervolgens gingen ze naar de volgende werkplek. Hayley pakte potjes met kruiden, terwijl Gabby en Nicole de instructies doorlazen.

‘Stoofpot is interessant,’ zei Nicole aarzelend. ‘En de informatie over de slowcooker is goed.’

‘Je klinkt niet erg overtuigd,’ zei Gabby zachtjes.

‘Het is zomer en dan wil ik de slowcooker liever niet gebruiken.’ Nicole schudde haar hoofd. ‘Een typisch luxeprobleem, hè? Maar Tyler houdt van stoofpot, wat betekent dat ik een makkelijke maaltijd zal hebben die hij nog zal eten ook. Ik ben voor.’

‘Prima instelling,’ prees Gabby met een knipoog. ‘Mijn complimenten.’

‘Dank je.’

Hayley wees naar de potjes met kruiden die ze op een rij had gezet. ‘Dit wordt verrukkelijk,’ beloofde ze. ‘Jullie zullen het heerlijk vinden. En bij de volgende werkplek staat barbecueën centraal.’

‘Je bent echt in een goed humeur,’ zei Nicole. ‘Wat is er? Heb je opslag gekregen?’

‘Nee, en dat hoeft ook niet.’ Hayley opende een van de grote plastic zakken en begon de kruiden af te meten. ‘Gabby had het ook al over mijn humeur. Ben ik anders dan zo chagrijnig?’

‘Helemaal niet,’ zei Gabby vlug, omdat ze niet wist hoe ze moest uitleggen dat Hayley eindelijk eens blij en ontspannen

leek. Als ze niet had geweten dat haar vriendin tijdelijk moest afzien van haar pogingen om moeder te worden, zou ze zich hebben afgevraagd of ze weer zwanger was. Voordat ze kon besluiten of ze het toch zou vragen, pakte Hayley de fles rode wijn van de tafel, maakte hem open en goot wat wijn in haar zak.

Oké, zei Gabby tegen zichzelf. Niet zwanger. Maar er wás iets.

Toen ze alle werkplekken hadden gehad, deden ze hun maaltijden in hun boodschappentassen. Die zette Gabby in de auto voordat ze haar dochttertjes ging ophalen.

‘Zijn jullie zover?’ vroeg ze.

Kenzie en Kennedy keken elkaar aan en knikten.

‘Ze waren geweldig,’ zei Cecelia tegen haar.

‘We zijn heel lief geweest,’ voegde Kenzie eraan toe.

‘Ongetwijfeld.’

Momenteel hadden de meisjes de leeftijd waarop ze zich als engeltjes gedroegen tegenover iedereen behalve haar. Ze had tientallen boeken over opvoeding gelezen, en volgens de deskundigen was de behoefte aan meer onafhankelijkheid moeilijk te combineren met de behoefte aan hun moeder. Dus werd iedereen op glimlachjes en goed gedrag getrakteerd en kreeg zij verzet en tranen.

Ze wachtte tot haar dochttertjes hartelijk afscheid hadden genomen van Cecelia. Wat groeiden ze snel, dacht ze tevreden. Ze waren levendig, nieuwsgierig en liefdevol. En alles in haar leven ging zo goed dat ze een beetje verzet zo nu en dan wel aankon.

Ze liepen van de kinderhoek naar de uitgang. Vandaag had de tweeling voor identieke kleding gekozen. Blauwe shorts en blauw met witte T-shirts met poesjes erop. Hun peutervet waren ze kwijt en ze zagen er nu echt uit als twee kleine meisjes.

Hoewel ze een twee-eiige tweeling waren, leken ze zoveel op elkaar dat de meeste mensen dachten dat ze eeneiig waren. Ze

hadden allebei grote lichtbruine ogen en rossig blond haar. Ze klonken hetzelfde en waren even energiek.

Maar er waren ook verschillen. De vorm van hun kin. Kennedy had dikker, licht krullend haar. Kenzie was iets groter. School zou interessant worden, peinsde Gabby. Kennedy was extravert, maar Kenzie beschikte over een hoeveelheid geduld die haar zusje niet bezat. Gabby wist niet welke eigenschappen succesfactoren zouden blijken te zijn.

Toen ze bij de SUV waren, deed ze het achterportier aan de bestuurderskant open. ‘Instappen, dames.’

De meisjes verroerden zich niet.

‘We willen zitverhogers,’ zei Kennedy vastberaden. ‘Autostoeltjes zijn voor kleine kinderen, mama. Wij gaan al naar de kleuterschool.’

‘Dus zijn we niet klein meer,’ voegde Kenzie eraan toe.

Gabby wist niet welk kind op de opvang iets had gezegd over zitverhogers versus autostoeltjes, maar ze zou het fijn hebben gevonden als hij of zij dat niet had gedaan.

Ze dacht aan de flessen wijn die binnen stonden te wachten. Ze kon de meisjes terugbrengen naar Cecelia, een paar glazen wijn drinken en daarna Andrew bellen om hen naar huis te rijden. Ze kon met haar hoofd tegen de zijkant van de auto bonken tot de pijn erger was dan de onenigheid. Of ze kon diep ademen, zichzelf voorhouden dat ze een enorme bofkont was en gewoon proberen eruit te komen. Hoewel het wijnsценario erg aantrekkelijk was, koos ze voor de laatste mogelijkheid.

‘Jullie worden groter,’ zei ze op vriendelijke toon. ‘En ik hou heel veel van jullie. Daarom wil ik niet dat jullie iets overkomt. Ga alsjeblieft in jullie stoeltjes zitten, dan kunnen we naar huis om eten te maken voor jullie vader.’

De meisjes bleven koppig staan waar ze stonden.

Ze onderdrukte een zucht. Waarom lukte dit niet? Ze liet zich niet chanteren door kinderen van vijf. ‘Boomer en Jasmine moeten ook eten. Ik wil naar huis. Ga nu alsjeblieft in jullie autostoeltjes zitten.’

‘Nee.’ Kennedy sloeg haar armen over elkaar. Kenzie volgde haar voorbeeld, zoals ze altijd deed.

‘Voor iedere minuut die we hier nog staan, leveren jullie een kwartier televisiekijken in,’ zei ze. Dat was een behoorlijk dreigement, want in huize Schaefer werd slechts beperkt televisiegekeken.

Haar dochters keken naar elkaar en toen weer naar haar. Kenzie boog zich naar haar zusje over. ‘Een kwartier is lánɡ.’

Na diep te hebben gezocht, stapte Kennedy in. Kenzie deed hetzelfde.

Gabby nam zich heilig voor om met haar man te praten en over een oplossing te brainstormen. Of om ten minste samen een glas wijn te drinken en tegen elkaar te zeggen dat als ze over tien jaar, wanneer de tweeling met daten wilde beginnen, zouden terugkijken op de autostoeltjesdiscussies, ze deze periode zouden betitelen als die goeie ouwe tijd.